

Endelig er der en Omstændighed, som maatte gjøre Brugen af disse Redstaber betænkkelig, selv om deres Skadelighed var mindre betydelig eller tvivlsom, og det er den Forstyrrelse, som de bevirke med Hensyn til alt andet Fiskeri. Slæbeaadfiskerne, — der selv aldeles ikke behøve at forstaa sig paa Fiskeri og ingen Interesse have tilfælles med andre Fiskere, — overfare om Natten i kort Tid store Strækninger, hvor de hensynsløst bortføre alle mødende Fiskeredstaber, og afbryde de stedlige Fiskeres regelmæssige Fiskeridrift. Denne Side af det omhandlede Fiskeris Skadelighed er af meget stor Betydning, ikke blot fordi mangfoldige Smaafiskere derved berøves deres naturlige og tilvante Levevei, men ogsaa fordi den eneste Maade, hvorpaa disse Fiskere kunne bevare deres Eksistens i denne Kamp, er ved selv, hvis deres Midler kunne strække til, at kaste sig paa den forhadte Fiskemaade og saaledes selv hjælpe til at ødelægge den Erhvervskilde, hvoraf de og deres Forfædre i mange Læder have ernæret sig, og som ved en fornuftig Brug kunde bevares ogsaa for deres Efterkommere.

Vi kunne ikke slutte nærværende Undersøgelse angaaende de bundsløbende Redstaber Skadelighed uden at tilføje den Bemærkning, at forsaavidt vi have hentydet til Ødelæggelsen tilligemed Planteværten af den derpaa samt paa Havbunden affatte Fiskeleg, saa er dermed ikke ment, at alle Fiskes Leg søger Bunden; det er tværtimod ad videnstabelig Veie bragt til Bished, at Legen af flere i økonomisk Henseende vigtige Fiskearter (s. Ex. Lorsk, Matrel) befrugtes frit flydende og stiger mod Vandets Overflade, hvor den udvilles og faar Liv, og at de fleste lavere Dyr (s. Ex. Hummers og Østers) nysubtleffede Yngel, endogfsaa har en kort Sværmetid højere i Vandet, førend de søge Bunden, flere af dem for ikke mere at forlade den. Men det er ialtsald afgjort, at Silbens Leg bundsfældes og befæstes paa Bunden, og denne Fisk, der staar i første Klasse af værdifulde Fisk, maa derfor Slæbeaadene ramme følelig i Udvillingsstiden, ligesom stadigt det hele lavere Dyreliv, der udgjør en saa væsentlig Livs- og Opfostringsbetingelse for Fiskene. Ganske vist vilde en enkelt Drift med dette Redstaber ikke gjøre større Skade, end Naturen snart igjen kunde oprette; men det er den stadige, paa samme Sted af et tiltagende Antal Redstaber ofte gjentagne Overstrabning af Bunden, som bliver uheldbringende for denne og for Fiskeriet i det Hele. Dersom man tillader dette Fiskeri, staar et overdrevet Brug af det — som Erfaringen allerede har vist — ikke til at afværge, da en Begrænsning til det mindst Skadelige af dets Brug — selv om man kunde overvinde Vanstælighederne ved at finde den rette Begrænsning —, efter Omstændighederne ikke kunde kontrolleres. Der er allerede af den Grund ingen anden Udvei end et absolut Forbud mod en i Principet saa aldeles forkastelig Klasse af Redstaber, og vi have deri fundet Medhold hos forstandige Mænd, som dog selv bruge dem.

Som oplysende Bilag til hvad her er anføret kunne vi endelig henvise til de mange Besværginger fra Fyns, Sjællands, Lollands, Falsters og Syllands Rytter, der ere vedlagte Udvalgets Forhandlingsprotokol. —

Stryggliben er et til Nalefangst bestemt Fiskeredstaber af en tredjedet prismatisk Form, hvis Enden og to Sider ere beklædte med et smaamaasket Næt, medens den tredie Side er aaben; paa den nederste Del af denne er en ombøjet Kant (Ram) ligeledes af tømasket Næt, omtrent af Haands Brede, stillet saaledes at Nalen kan glide over Rammen ind i Gliben, men ei gaa tilbage. Paa Gliben er fastgjort en Stage af 6—8 Alens Længde til at sænke og optage den med. Dette Redstaber bruges fra Vaad eller i Almindelighed fra to sammenhæftede Vaade, saaledes at en Fisker i den ene Vaad sænker Gliben mod Havbunden med Mundingen mod den anden Vaad, fra hvilken da en Mand idelig støder frem for sig mod Bunden med en Stage med et Løvtræ („Krope“, i Sjælland „Grutte“), hvorved Nalen opstrækkes og jages ind i Gliben. Paa Limfjorden er dette Redstaber i Almindelighed brugt af „Strygglibstaber“, saaledes at der i hver Vaad var 4 Mand, nemlig 4 med Glibe i den ene Vaad og 4 Mand til at krybe i den anden. Dette Redstaber er af alle Limfjordskommissioner blevet almindelig fordømt, fordi Fiskeyngel og Leg, som findes paa og mellem Tangen, hvor Redstabet bruges, i Mængde, bliver knust og ødelagt af „Kroien“, ligesom ogsaa Grøden oprives og bestadiges. Brugen af Strygglibe er ogsaa forbudt i Limfjorden, og vi formene, at dette Forbud bør udstrækkes til alle Vaade paa vort Søterritorium.

Plumpstangen er et Stykke almindeligt Stangjern, omtrent 2 Fod langt og af Vægt 16 P., til hvis ene Ende er fastgjort et Sav- eller Piglyster, og i et Die i den anden Ende en Line, affasjet efter Dybden, der plumpes paa. Dette Redstaber bruges fra Vaad, der driver tværs for Vinden, og i hvilken flere kunne staa jævnsides, saaledes at det paa de Steder, hvor Nalen antages at have Leie, først drages 1 à 2 Alen op fra Bunden, og derpaa, naar Linen paa engang slappes, ved sin egen Vægt plumper ned i Grunden, hvor da Nalen, naar den tilfældig ligger for, enten spiddes paa Braadene af Piglysteret eller klemmes fast mellem Flænen og Tangen paa Savlysteret. Nalestammen er en længere Stage, hvis ene Ende er besat med en Del omtrent 3 Tommer lange Ternpigge, der sidde ofte kun i c. $\frac{1}{2}$ Tommes Afstand fra hverandre, hvad der naturligvis gjør Redstabet saameget desto skadeligere; dette Redstaber bruges fra Vaad paa Steder,